

Miha Hočevar Distorzija

DENIS VALIČ

Mladinski filmi so pri nas še vedno prava redkost, največkrat porojeni iz trne posameznikov, ne pa jasne filmske politike. Kako se je rodil vaš projekt?

Lahko bi rekel, da je za rojstvo *Distorzije* v največji meri zaslužen Zdravko Duša, dolgoletni voditelj scenaristične šole Pokaži jezik. Ne vem sicer natančno, kako je potekalo delo, a roman Dušana Dima so uporabili kot literarno predlogo za priredbo v scenarij. Roman je zelo filmičen, a vseeno je bilo potrebno vložiti kar nekaj dela. Princip delavnic se sprva ni najbolj obnesel, nato pa je roman v roke dobil Matevž Luzar, ki je bil takrat sredi študija. Že tedaj je kazal veliko nadarjenost, scenarije pa je pisal tako za svoje kratke filme kot tudi za filme kolegov in kolegic. Pripravil je prvo verzijo, kmalu zatem pa sem se mu pri delu pridružil še sam. Skoraj istočasno je bil projekt že tudi potrjen, saj ga je Milan Dekleva vzel pod okrilje RTV Slovenija. Konec leta 2005 so se pričeli prvi pogovori, leta 2006 priprave in v letu 2007 smo ga posneli. Priprave so se zavlekle, a to je pri mladinskih filmih običajno, saj si moraš mlade kandidate za igralce ogledati večkrat. Moram pa reči, da smo na koncu izbrali tiste, ki sem jih opazil že takoj. Prvi vtis torej nekaj velja.

Ko sva že pri teh mladih »igralcih«, ki niso igralci – kakšna je vaša metoda dela z njimi?

Pri igralcih, ki niso profesionalni igralci, ki nimajo študijske zavesti in nekih svojih mehanizmov, kako priti v vlogo, je posebej mladim, otrokom treba dopustiti, da igrajo same sebe, da nosijo svojo podobo, ki pa ji dodajajo neke pomene. Vloge sicer tudi prilagajam, ne držim se vedno strogo scenarija. Skratka, prilagodim se osebi, saj se ta pri svojih 14. letih bolj težko prilagaja mojim videnjem vloge.

V filmu v ospredje postavite mladostniško upornišvo in punk, medtem ko socialne tematike ne načenjate – je bila ta v romanu bolj prisotna?

Ja, res je, preprosto nismo hoteli najedati s socialno tematiko. Zdi se mi, da danes, vsaj pri srednjem razredu, znotraj katerega se naša zgodba odvija, ni toliko pomembna razlika med 800 in 1.200 € kot pa razlika med osebo, ki zna izkoristiti svoj čas, ki ima

občutek, da živi svoje življenje in ima nadzor nad njim, ter tisto, ki tega ne zna. Dejanova družina je povprečna družina nekih uradnikov, kjer bolj kot njihov ekonomski položaj bode v oči dejstvo, da so nesrečni, ker se njihove predstave niso uresničile in se je njihovo življenje zvedlo na sedenje pred televizorjem. Ti socialni elementi so v knjigi morda bolj prisotni, vseeno pa ne odigrajo ključne vloge. Ključno se mi je zdelo izpostaviti Dejanovo notranje nezadovoljstvo z obstoječim stanjem in njegovo odločenost, da kljub vsem, za najstnika nezanemarljivim oviram, nekaj naredi. Zdi se mi namreč, da je današnja mladina zelo apatična, zato sem hotel v prvi vrsti izpostaviti nekoga, ki si za svoj moto izbere tiste besede, ki se pojavijo tudi na koncu filma – »naredi neki« ... In nekoga, ki se upre tej skomercializirani kulturi, ki nam jo prodajajo danes.

Posrečen se mi zdi prikaz, kako mladina komunicira preko vzporednih komunikacijskih kanalov – blogov, video kamer, mobilnih telefonov ...

To je preprosto duh časa, temu se skoraj nisem mogel izogniti. Nemogoče je spregledati, da so vse te napreve del njihovega vsakdana. Hkrati pa so ta sredstva zelo hvaležna tudi zame, ki nastopam v vlogi pripovedovalca, saj mi pomagajo zgodbo peljati naprej, so kot nekakšni mehanizmi, ki spodbudijo pripoved, jo peljejo v novo smer.